

พระเทพสิงหนราจารย์ (จรัญ ฐิตธมฺโม) ที่ข้าพเจ้ารู้จัก (๓)

ชัยวัฒน์ เกตุปรีชาสวัสดิ์

P18034

ข้าพเจ้าเคยเขียนบทความตอนที่ ๒ ลงในหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๑๗ ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของหลวงปู่จรัญอายุครบ ๗๕ ปี วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๖

ในบทความตอนที่ ๒ ดังกล่าวแล้ว ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า เมื่อพูดถึงเรื่องพระเครื่อง ขอพูดถึงพระเครื่องที่ระลึก พระเขี้ยวแก้ว พระพุทธเจ้า พิธีวิสาขบูชา พระครูภาวนาวิสุทธิ ๓ ประเทศศรีลังกา วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๑๕ เป็นพระเครื่องขนาดฐานกว้าง ๓.๗ ซม. สูงประมาณ ๖.๔ ซม. ราคาที่หาเช่ากันที่ประมาณ ๕,๐๐๐ บาท ต่อ ๑ องค์ เป็นพระเครื่องที่ท่านหลวงปู่จรัญสร้างขึ้นเองประมาณ ๑๐๘ องค์ ข้าพเจ้ามีโอกาสได้พบที่วัดอัมพวัน ๑ องค์ เจ้าของคิดค่าเช่าบูชาองค์ละ ๗๕๐ บาท ตอนนั้นก่อนที่พระมีราคาเช่าองค์ละ ๕,๐๐๐ บาท ข้าพเจ้าไม่สนใจโดยเห็นว่าเป็นพระเครื่องใหญ่โต ไม่เหมาะที่จะคล้องคอ ต่อมาภายหลังได้ทราบถึงประวัติและการหายากของพระดังกล่าว จึงนึกเสียดายและอยากได้ไว้เคารพบูชา ตอนบ่ายของวันหนึ่ง พ.ศ.๒๕๔๖ ขณะที่นอนพักผ่อนอยู่ที่บ้าน จิตใจเล้าร้อนอยากไปสนามพระซึ่งอยู่ห่างจากบ้านประมาณ ๑ กิโลเมตรเศษ ผลที่สุดก็ตัดสินใจไปเยี่ยมสนาม ปรากฏว่ามีพระเขี้ยวแก้วของหลวงปู่จรัญอยู่ในแผงพระ ๑ องค์ ข้าพเจ้าได้เช่าบูชาราคา ๓๐๐ บาท ดังปรากฏตามภาพ ซึ่งมีหลงเข้ามาเพียงองค์เดียวตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๒๒ เป็นต้นมาจนถึงปีนี้ เป็นเรื่องที่ยากมาก ซึ่งพระเครื่องจำนวนน้อยจะหลงเข้ามาในสนามพระกรุงเทพมหานคร และดลบันดาลใจให้ผู้อยากได้ ได้มีโอกาสพบเห็นอย่างหน้ามหัสจรรย์ และได้เป็นเจ้าของพระในราคาถูกลงอย่างนี้

เมื่อบทความตอนที่ ๒ ได้พูดถึงพระเขี้ยวแก้ว แต่ไม่ได้กล่าวถึงความจริง ข้าพเจ้าได้คิดเสียด้วยว่าพระของหลวงพ่ोजรัญน่าจะอยู่ในสนามพระ เมื่อเดินทางไป สนามก็พบพระของหลวงพ่ोजรัญทันที ลางสังหรณ์น่าจะได้มาจากมารดาของข้าพเจ้า ซึ่งถึงแก่กรรมแล้วเมื่ออายุ ๙๔ ปี เมื่อมีชีวิตอยู่มารดาของข้าพเจ้าได้เล่าให้ข้าพเจ้า ฟังเสมอ สมัยมารดาของข้าพเจ้าตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ตำบลวัดโพธิ์ชนไก่ อำเภอ บางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี มีหญิงมาเข้าฝันว่า นางเป็นผู้เฝ้ารักษาพระสังกัจจายน์มา นานแล้ว ไม่มีโอกาสไปพูดไปเกิดเสียที นางจึงขอให้ไปพูดบริเวณพระปฐพีที่หัก และมี ต้นเถาหางไหลแดงขึ้นแซม ถ้าพูดไปสัก ๒ วา ก็จะพบ เนื่องจากบริเวณที่พูดนั้นเป็น ป่าวัดร้าง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของผลสงคราม พม่าได้รุกรานประเทศไทย ทัวไปยังเป็นป่า บางแห่งเป็นวัดร้าง เดินไปไม่ระวังจะเตะเกศพระซึ่งฝังดินและเผลอแค่พระเกศเท่านั้น มารดาของข้าพเจ้าไม่กล้าเข้าไป จึงเล่าให้บิดาของข้าพเจ้าฟัง บิดาข้าพเจ้าบอกว่า ทำนกินมากก็ฝันมาก ไม่เชื่อคำที่ข้าพเจ้าบอก ครั้นตกลางคืนมารดาข้าพเจ้านอน หลับแล้ว ปรากฏว่าหญิงนั้นก็เข้ามาเข้าฝันเช่นเดิมอีก มารดาข้าพเจ้าจึงจูดรูปและ บอกกับหญิงนั้นว่า มารดาข้าพเจ้าไม่กล้าไปและบอกกับบิดาของข้าพเจ้าแล้วก็ไม่ เชื่อ ขอให้ไปเข้าฝันบอกบิดาข้าพเจ้าเอง และในคืนนั้น ปรากฏว่าหญิงนั้นได้ไปเข้าฝัน บิดาของข้าพเจ้าให้ไปพูดพระสังกัจจายน์ โดยบอกตำแหน่งที่จะพูด อยู่บริเวณพระปฐพี ที่หัก และต้นเถาหางไหลแดงขึ้นแซมพอดี เมื่อบิดาข้าพเจ้าตื่น ขึ้นก็ลองไปพูดตามที่ ผู้หญิงคนนั้นบอกเมื่อเดินทางเข้าวัดร้าง พบพระปฐพีหักและต้นเถาหางไหลแดงขึ้น แซมจึงผลักพระปฐพีออก และพูดลงไปที่ ๒ วา ก็พบพระสังกัจจายน์ ๑ องค์ ขนาดเท่า ไข่เปิด พระพักตร์ยิ้ม มีดอกพิกุลคล้ายร่วงจากรอยยิ้ม ต่อมาครอบครัวของข้าพเจ้าจะ อพยพไปอยู่อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี เรือที่บรรทุกสิ่งของได้เกยตื้นตรงหมู่ ๘ ตำบลไม้ดัด อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี คุณยายช้อยซึ่งเป็นคนหบดีที่นั่นได้ชวน ขึ้นพักที่หมู่ ๘ ตำบลไม้ดัด พอตีมีห้องว่างจึงตกลง และข้าพเจ้าได้ถือกำเนิด ณ บ้าน

หลังนี้เอง มารดาได้บูชาพระสังกัจจายน์ไว้บนหลังตู้ซึ่งใส่เสื้อผ้าจำหน่าย เนื่องจากบ้านข้าพเจ้าเป็นร้านค้าชั้นเดียว มารดาข้าพเจ้ามักจะเล่าให้ผู้สนิทชิดชอบฟังประวัติการได้พระสังกัจจายน์มา จนผลที่สุดพระสังกัจจายน์ดังกล่าวได้ถูกคนร้ายลักไปในเวลากลางวัน ในขณะที่ไม่มีคนเฝ้าหน้าร้าน มารดาข้าพเจ้าร้องไห้และสาปแช่งคนร้ายที่ลักไป มีหญิงรายหนึ่งเขาหาว่ามารดาข้าพเจ้าสาปแช่งสามีเขา ความจริงสามีเขาไม่ได้เป็นผู้ลักไปแต่อย่างไร มารดาของข้าพเจ้าบอกหญิงนั้นไปว่าไม่ได้แช่งสามีของเขา แช่งเฉพาะคนที่ลักพระไป และต่อมาสามีของหญิงดังกล่าวปรากฏข่าวลือว่า ได้ร่วมกับพวกเป็นโจรปล้นทรัพย์และถูกตำรวจยิงจนถึงกับความตาย สำหรับพระสังกัจจายน์ที่ขโมยไปนั้น ได้นำไปเล่นการพนัน และเสียพนันไป เรื่องพระสังกัจจายน์ที่ได้มาแล้วหายไป มารดาของข้าพเจ้าได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังหลายครั้ง ก็ตรงกันทุกครั้ง พี่สาวคนโตของข้าพเจ้าปัจจุบันอายุ ๘๐ ปี ซึ่งเป็นเจ้าของโรงสีข้าว มานะเฟื่องฟูอำเภอท่าช้าง จังหวัดสิงห์บุรี ขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ได้เล่าเรื่องการได้พระสังกัจจายน์มา และถูกคนร้ายเอาไปให้ข้าพเจ้าฟัง ซึ่งก็ตรงกันกับคำบอกเล่าของมารดาข้าพเจ้าดังกล่าวแล้วด้วย ทำให้ข้าพเจ้าพยายามค้นหาพระสังกัจจายน์ ผลที่สุดในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๑๒ - ๒๕๒๐ ระหว่างที่ข้าพเจ้ารับราชการอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ได้เช่าพระสังกัจจายน์หน้าตักกว้าง ๒ นิ้ว ได้ ๑ องค์ ราคา ๒๕๐ บาท เนื้อทองเหลือง ลงรักลงชาดปิดทอง แต่ชาดและทองได้หลุดหายไปแล้ว คงมองเห็นที่เหลืออยู่เท่านั้น และด้านหลังองค์พระด้านซ้ายมีรอยคล้ายถูกจอบหรือเสียม ๑ แห่ง สำหรับผ้าที่ห่มคลุมเป็นลายดอกพิกุลที่หน้าอกขวามีดอกพิกุล ๑ ดอก ที่ได้อกซ้ายมีดอกพิกุล ๑ ดอก เป็นพระยุครัตนโกสินทร์ ดังปรากฏตามภาพ ข้าพเจ้าพยายามเช่าพระสังกัจจายน์ไว้ดังกล่าว อาจจะเป็นองค์เดียวกันก็ได้ เรื่องดังกล่าวเมื่อไต่ตรองด้วยเหตุและผลแล้ว ทำให้เชื่อว่าวิญญูณที่เฝ้ารักษาพระนั้นมีอยู่จริง และพระที่จะตกไปอยู่กับผู้ใดนั้นขึ้นอยู่กับจิตของบุคคลจะมีศรัทธากับพระนั้นเพียงใด แต่มารดาของข้าพเจ้าได้บอก

กับข้าพเจ้าไว้ว่า “ลูกเอ๋ย มีพระไว้ห้อยคอเพียง ๑ องค์ก็พอ” มารดาของข้าพเจ้า ระหว่างมีชีวิตอยู่มีจิตศรัทธาเคารพหลวงพ่ोजรัญเป็นอย่างมาก

เมื่อระหว่าง พ.ศ. ๒๕๑๘ - ๒๕๒๐ ซึ่งเป็นระยะเวลาส่วนหนึ่งที่ข้าพเจ้ารับราชการเป็นอัยการที่จังหวัดนครสวรรค์ ภริยาเป็นแพทย์ประจำโรงพยาบาลสวรรค์ประชารักษ์ หลังเลิกงานและวันเสาร์-วันอาทิตย์ได้เปิดคลินิกพิเศษที่อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ อยู่ห่างจังหวัดนครสวรรค์ประมาณ ๒๗ กิโลเมตร คี้นหนึ่งเวลาสองทุ่ม ข้าพเจ้าขับรถเปอริโย ๔๐๔ โดยแพทย์หญิงจิรพร ภริยานั่งด้านหน้ามาด้วย ครั้นถึงบริเวณหน้าศาลเพียงตา ตอนโค้งขึ้นเขาเขี้ยวได้ปรากฏชายคนหนึ่งไม่ใส่เสื้อ ไม่ใส่รองเท้า นอนขวางทางอยู่ ข้าพเจ้าได้ขับรถหักหลบไป แต่ภริยาข้าพเจ้าก็ไม่เห็นเหตุการณ์แต่อย่างใด รุ่งขึ้นข้าพเจ้าพยายามสอบถามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ปรากฏว่าไม่มีผู้ใดได้รับบาดเจ็บมารักษาตัวที่โรงพยาบาล หลังจากวันนั้นมาข้าพเจ้าขับรถผ่านสถานที่นั้นอีกหลายครั้งหลายหน แม้แต่เป็นเวลากลางคืนก็ตามก็ไม่ปรากฏเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นอีก ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าได้กวดตรวจทำความเคารพทุกครั้งที่ขับรถผ่าน โดยจิตสำนึกของข้าพเจ้าเองมีความเชื่อว่า การขับรถผ่านสถานที่เช่นนี้มีศาลเพียงตาอยู่หลายศาล ถ้าไม่ได้กวดตรวจแสดงความเคารพแล้ว ก็อาจเกิดเหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดได้ เช่นข้าพเจ้าเคยขับรถผ่านสถานที่นี้โดยมิได้กวดตรวจแสดงความเคารพ มีพลทหารขับขีรถจักรยานยนต์ตัดหน้าเพื่อข้ามไปอีกฟากหนึ่งอย่างกระชั้นชิด ข้าพเจ้าจึงจำใจขับรถข้ามถนนไปจึงไม่ชนรถจักรยานยนต์นั้น และเนื่องจากข้างถนนผิวต่ำกว่าผิวจราจรเพียงเล็กน้อยจึงมิได้เกิดความเสียหายแต่อย่างใด

มีเหตุการณ์อยู่ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้เหมารถตู้ มีคนนั่งไปในรถประมาณ ๑๒ คน ไปกราบนมัสการหลวงตาโง่น โสโรโย วัดเขารวก อำเภอตะพานหิน จังหวัดพิจิตร สมัยนั้นหลวงตาโง่นยังมีได้ละสังขาร ท่านมีความผูกพันกรมอัยการมาก โดยเมื่อวันที่ ๑๐

ตุลาคม ๒๕๒๕ ท่านได้รับนิมนต์จากกรมอัยการมาพutschากิเศกพระกริ่งอธิบดีและพระชัยพระมงออธิบดี ซึ่งข้าพเจ้าริเริ่มสร้างเป็นครั้งแรกที่พระอุโบสถวัดชัยพฤกษ์มาลาซึ่งอยู่ที่ธนบุรี ที่เล่าลือกันมากคือท่านนั่งสมาธิเห็นศาลหลักเมืองพิจิตรโบราณ ซึ่งในขณะนั้นร่องรอยของที่ตั้งศาลหลักเมืองได้สูญหายไปหมดแล้ว และท่านยังได้นั่งสมาธิเห็นพระฤๅษีถูกฝังจมดินอยู่ และได้เชิญมาไว้ที่วัดแล้ว ข้าพเจ้าและคณะยังได้ไปกราบพระฤๅษีดังกล่าวด้วย ขากลับรถได้วิ่งมาถึงอำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์ ฝนหยุดตกใหม่ ๆ เวลาประมาณหนึ่งทุ่มเศษ เห็นชายคนหนึ่งอายุประมาณ ๔๐ ปีเศษ นอนไม่ไหวดิงอยู่บนถนนซีกซ้าย มีรถจักรยานล้มอยู่ซ้ายมือ ได้ถามคนในรถก็ไม่ มีใครเห็นเหตุการณ์ดังกล่าวแต่อย่างใด และข้าพเจ้าไม่ได้หยุดช่วยเหลือผู้ นั้นแต่อย่างใด

หลังจากข้าพเจ้าได้ย้ายจากจังหวัดนครสวรรค์ไปดำรงตำแหน่งกองที่ปรึกษากรมอัยการ ภริยาข้าพเจ้ายังคงทำคลินิกที่อำเภอพยุหะคีรี จังหวัดนครสวรรค์ โดยข้าพเจ้าจะขับรถยนต์ออกจากกรุงเทพวันศุกร์ตอนเย็น และทำคลินิกในวันเสาร์และอาทิตย์ จึงกลับกรุงเทพในวันอาทิตย์ ในเที่ยวไปคือวันศุกร์ตอนเย็น ขณะนั้นถนนมืดแล้ว รถต้องเปิดไฟ เวลาประมาณหนึ่งทุ่มเศษ ข้าพเจ้าเป็นคนขับ ภริยานั่งข้างซ้าย ไปถึงสะพานแห่งหนึ่ง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นชายอายุ ๒๐ ปีเศษ แต่งกายด้วยชุดทหารพราน ภูมิลำเนาเดิมบเต็มใบหน้า มือทั้งสองอยู่ในท่าจับพวงมาลัยรถจักรยานซึ่งตะแคงอยู่ด้านซ้ายติดกับทางเดินสะพาน ข้าพเจ้าไม่กล้าหยุดช่วยเหลือ เพราะมีดมากแล้ว และภริยาข้าพเจ้านั่งอยู่ด้านซ้ายก็ไม่ได้มองเห็นเหตุการณ์แต่อย่างใด

เมื่อมารับราชการในส่วนกลางแล้ว ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปต่างประเทศคือ อังกฤษ เยอรมัน สวิตเซอร์แลนด์ อิตาลี สเปน โปรตุเกส ตุรกี กรีซ ฝรั่งเศส นอร์เวย์ สวีเดน เดนมาร์ก เนเธอร์แลนด์ สหรัฐอเมริกา แคนาดา เวเนซุเอลา แอฟริกาใต้ บรา

วิล จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ไต้หวัน อินเดีย อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ ออสเตรเลีย และฮ่องกง บางประเทศไปไม่น้อยกว่าสามครั้ง เช่น อังกฤษ อิตาลี ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา แคนาดา จีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ สิงคโปร์ ออสเตรเลีย และฮ่องกง ทุกครั้งที่ต้องนำติดตัวไปด้วยคือ พระเครื่อง ๑๑ องค์ หนังสือระเบียบปฏิบัติสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม และบทสวดทำวัตรเช้า-เย็นของวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี และหนังสืออานิสงส์ของการสวดพระพุทธรูปของพระราชสุทิวาญาณมงคล และบทสวดมนต์ถวายพรพระที่เอาหนังสือไปเพื่อให้มีโอกาสได้สวดมนต์ ไหว้พระ และข้าพเจ้าได้ใช้ผ้าเช็ดหน้าปูในห้องนอนวางไว้ที่สูง ได้นำพระเครื่องทั้งหมดวางบนผ้าเช็ดหน้ารวมทั้งกระเป๋าสตางค์และนาฬิกา เวลาฉุกเฉินก็จะหยิบฉวยไม่ผิดพลาด อนึ่ง เวลาที่ข้าพเจ้าและภริยาผ่านยังประเทศตุรกี ปรากฏว่าประชาชนมีความรู้เรื่องเคลือบแก้วด้วยทองคำ เคลือบแล้วคงทน ไม่ลอกง่าย ข้าพเจ้าและภริยาซื้อมา ๒ คู่ คือถ้วยแก้วเคลือบด้วยทองคำ ๒ ใบ กับจานรอง ๒ ใบ และได้ถวายหลวงพ่ोजรัญ ๑ คู่ ส่วนอีก ๑ คู่ ข้าพเจ้ากับภริยาเก็บรักษาไว้

เมื่อครั้งไปยังกลุ่มประเทศสแกนดิเนเวียและได้ไปพักโรงแรมแห่งหนึ่งในประเทศนอร์เวย์ เป็นห้องนอนห้องสุดท้ายที่เป็นห้องปิดขวางทางเดิน เมื่อเข้าไปในห้องมีโต๊ะสำหรับรีดผ้าแต่ไม่ได้ใช้ ขณะนั้นห้กพับเก็บไว้ติดกับข้างฝาห้องนั้น และผ้าปูโต๊ะรองรีดซึ่งขึงอย่างตึงพร้อมจะรีดได้ทันที และมีเตารีดไฟฟ้าไม่ได้ใช้ ถอดปลั๊กไว้เรียบร้อย วางไว้บนโต๊ะอีกตัวหนึ่งข้าง ๆ โต๊ะสำหรับรีดผ้า นั้น นอกจากนี้ตรงบานประตูมีช่องเล็ก ๆ สำหรับมองออกไปเมื่อเวลามีแขกมากดออกก็สามารถมองออกไปได้จนสุดทาง ข้าพเจ้าและภริยาเมื่อได้อาบน้ำและนำพระไปวางบนผ้าเช็ดหน้าปูรองรับพระ และได้สวดมนต์ และก็เข้านอนอ่อนเพลียหลับไป ตกใจตื่นพร้อมกันเมื่อเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. เมื่อเสียงดังมากเหมือนคนกางโต๊ะรีดผ้าและเตารีดกระทบกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดจึงเกิดเสียงดังปานนั้น ข้าพเจ้าไปเปิดไฟสว่างทั้งห้อง มองไปที่เครื่อง

รืดผ้า ทุกสิ่งวางไว้เหมือนปกติก่อนนอน มองดูตรงช่องประตูสำหรับดูแขกก็ไม่ปรากฏว่ามีสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดปกติ ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบสงบไปหมด ข้าพเจ้าและภริยาต่างนึกถึงหลวงพ่ोजรัญ สวดมนต์และแม่ส่วนกุศลไปให้ผู้ที่เกี่ยวข้องให้เกิดเสียงดัง และนอนต่อไปจนสว่างก็ตื่นตามปกติ ไม่ได้มีสิ่งอื่นสิ่งใดรบกวนอีกแต่อย่างใด

ที่เล่ามาทั้งหมดนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนข้าพเจ้าเส้นเลือดในสมองแตก หลังจากนั้นแล้วภริยาของข้าพเจ้าได้หาโอกาสไปเที่ยวต่างประเทศอีก ปรากฏว่าตัวการบินไทยมีโบนัสให้ไปเที่ยวที่คุนหมิง ประเทศจีน ๑ เที่ยวฟรี ภริยาข้าพเจ้าก็เลยซื้อตั๋วอีก ๑ ที่ จึงสามารถไปด้วยกันได้ และแม้ที่คุนหมิงจะมีเขาสูงชันเพียงใด ข้าพเจ้าก็เดินทางจนสุดทางมาแล้ว มิให้เป็นภาระแก่ผู้ร่วมเดินทางแต่อย่างใด

หลังจากไปเยี่ยมคุนหมิงแล้ว ข้าพเจ้าและภริยาได้ไปเที่ยวจังหวัดเชียงราย อัยการที่จังหวัดเชียงรายบอกว่า โรงแรมดุสิตไฮสแตนดรีสอร์ท เป็นโรงแรมที่สวยงามที่สุด ใ่อ่าที่สุดของเชียงราย มีแม่น้ำกกไหลผ่านโรงแรมนี้ โดยเมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๖ ภรรยาของข้าพเจ้าเดินทางมาราชการที่จังหวัดเชียงรายและเจ้าหน้าที่ได้จองห้องพักไว้ให้โดยจะต้องมาพักที่โรงแรมนี้ ข้าพเจ้าได้ร่วมเดินทางมาด้วย ตามกำหนดการวันรุ่งขึ้นจะต้องไปร่วมประชุมที่เชียงใหม่ในวันนั้นเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น. พรรคพวกซึ่งอยู่จังหวัดเชียงใหม่ได้นำรถยนต์มารับที่จังหวัดเชียงรายแล้วได้นำข้าพเจ้าและภริยาข้าพเจ้าไปพักที่โรงแรมดุสิตไฮสแตนดรีสอร์ท และได้พาเที่ยวข้ามแดนไปท่าซี้เหล็กประเทศพม่า ก่อนที่จะข้ามไปนั้น ได้นำอาวุธปืนพกสั้นไปฝากไว้กับตำรวจท้องที่ แล้วจึงขับรถไปท่าซี้เหล็กประเทศพม่า ผิดคาดจริง ๆ ตลาดค่อนข้างจะเงียบเหงาเพราะระยะนี้ด้านพม่าปิดประเทศหลายครั้งมาก แต่รูปหล่อของบุเรงนองซึ่งหล่อด้วยโลหะประมาณขนาด ๒ เท่าครึ่งของพระองค์จริงและสร้างไว้ ณ สนามแห่งหนึ่ง ยังคงยืนมือกุมดาบมองมายังประเทศไทย หลังจากเที่ยว

เสร็จแล้ว จะเดินทางกลับโรงแรม พรรคพวกจะลี้มอาวุธปืนที่ฝากตำรวจไว้หรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าได้เตือนพรรคพวกว่า “อย่าลี้มอาวุธปืนที่ฝากไว้นะ” พรรคพวกจึงแวะไปเอาปืนที่สถานีตำรวจนั้น

คืนนั้นในห้องนอนของข้าพเจ้ากว่าจะได้นอนก็หลังเที่ยงคืนแล้ว เพราะความประมาทของข้าพเจ้าทำให้มีดโกนหนวดบาดที่นิ้วชี้ซ้าย และเลือดไหลไม่ยอมหยุด ต้องใช้ผ้ากดไว้นานประมาณหนึ่งชั่วโมง เลือดจึงหยุดไหล มองที่ลำน้ำกที่ไหลไม่หยุดนิ่ง ทำให้คิดเลยไปว่าเมื่อเส้นโลหิตแตกในสมอง ถ้าไม่ได้หลวงพ่ोजรรณช่วย คงไม่มีชีวิตมาเทียวถึงวันนี้

วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๔๖ จากจังหวัดเชียงรายได้เดินทางกลับโดยรถยนต์จะมาขึ้นเครื่องบินที่สนามบินจังหวัดเชียงใหม่ พรรคพวกได้พาไปดูบ้านของเขาที่จังหวัดเชียงใหม่ซึ่งอยู่ในระหว่างการก่อสร้าง แล้วเสร็จประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ ขนาดบ้านใหญ่โตกว้างขวางมาก เมื่อดูเสร็จแล้วพรรคพวกจะขับรถไปส่งที่สนามบินเวลาประมาณ ๑๖.๐๐ น. ปรากฏว่ารถเบนซ์ที่พรรคพวกขับมาส่งนั้น หลากุกุญแจไม่พบ เขาได้ถามลูกชายว่าลูกกุญแจอยู่ที่ลูกหรือเปล่า ลูกว่าไม่ได้อยู่กับเขา ภรรยาของพรรคพวกข้าพเจ้าให้เข้าไปค้นหาในบ้าน คิดว่าคงจะลี้มทิ้งไว้ ในขณะที่นั่นเอง รู้สึกว่าคล้ายจะมีใครกระซิบบอกข้าพเจ้าให้ไปมองที่พื้นดินด้านท้ายรถเบนซ์ ข้าพเจ้าจึงมองไปที่พื้นดินเห็นลูกกุญแจวางหล่นอยู่บนพื้นดิน ห่างจากท้ายรถประมาณ ๕ วา ข้าพเจ้าได้หยิบลูกกุญแจขึ้น แล้วว่าลูกกุญแจตกอยู่บนพื้นดิน ท้ายรถเบนซ์นี้เอง ภรรยาของเขาบอกกับสามีว่ากุญแจอยู่ที่นี่แล้ว พรรคพวกก็ขับรถมาส่งข้าพเจ้าและภรรยาข้าพเจ้า ที่สนามบินโดยสารเครื่องบินกลับกรุงเทพมหานครโดยสวัสดิภาพ

เรื่องที่กำลังมาทั้งหมดนี้ อาจเกิดจากการสวดมนต์ภาวนา การเดินจงกรม และนั่งสมาธิตามที่หลวงปู่จรัญได้เมตตาพร่ำสอน อนึ่ง ข้าพเจ้ายังจำคำพูดของหลวงปู่ตอนหนึ่งว่า “พุทธศาสนิกชนต่างได้มาที่วัดอัมพวันกันเสมอล้วนแต่เคยเป็นทหารหาญซึ่งเคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมากับหลวงปู่แต่ชาติปางก่อน” แต่ผู้ใดจะรู้แจ้งเห็นจริงเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับการปฏิบัติของผู้นั่นเอง